

«Каймакчаланци»

Между имената, които тукъ-таме се споменаватъ въ свръзка съ известни забележителни по своята ожесточеностъ боеве, има нѣколко души, къмъ които полкътъ има светата длъжностъ да отдѣли особно мѣсто въ своитѣ скрижали.

Тѣ сж повече отъ хилядо триста и петдесетъ.

Безпомощно е човѣшкото перо да разнищи заплетената геройска сждба на толкова хора, отъ тѣлата на които се издигна голѣмиятъ паметникъ на войната.

Военни по професия, учители, занаятчи, земледѣлци, високообразовани и неграмотни, богати и ратаи, силни и слаби; всички дадоха най-милото си на този свѣтъ — живота си. Тѣ прежалиха жени, деца, майки, бащи и първа любовъ, безъ да могатъ да имъ кажатъ последно прости. Дългъ е тѣхниятъ скръбенъ поменикъ, трѣбватъ нѣколко часа само да се прочетатъ имената имъ!

По липса на физическа възможностъ, ние ще си позволимъ на това мѣсто да споменемъ само нѣколко отъ имената на безсмъртнитѣ.

1. Полковникъ Чолаковъ Илия, командиръ на 4-та дружина.

Предвожда непрекъснато дружината си презъ цѣлия периодъ на похода срещу сѣрбитѣ и като самостоятеленъ отрядъ, почти безъ особна подкрепа, извършва единъ смѣлъ и рискованъ набѣгъ презъ планинската Западна Македония. Действията на дружината му на Каймакчаланъ сж чутовни. Презъ всичкото време на лютитѣ боеве той върви предъ своитѣ „чудни юнаци“, както той обичаше да ги зове и на 15 септемврий 1916 г. на Каймакчаланъ, пада тежко раненъ отъ граната. Отнесенъ въ Прилепската болница, той издъхва далечъ отъ юнацитѣ и своитѣ близки.

2. Подполковникъ Куртевъ Стефанъ, отъ гр. Сливенъ.

Показалъ още презъ първитѣ войни блестящи качества на смѣлъ и високоинтелигентенъ началникъ, той привлече вниманието на всички и бързо напредна. Войната го заварва преподавателъ въ Школата при Дранговъ. Но още съ първия выпускъ той тръгва заедно съ съгражданитѣ си за родния полкъ.

Жестокиятъ бой при Каймакчаланъ бѣше въ разгара си. На 26 септемврий 1916 г. Куртевъ повежда 1-а дружина и всрѣдъ неизказания адъ отъ фугаси и мини я хвърля въ една рѣдка по своята смѣлостъ и успѣхъ атака. Разкъсватъ теленитѣ мрежи, нахлуватъ въ първия окопъ и почватъ ржкопашенъ бой. Стихватъ хали, млъкватъ чугунени пушкала. . . .

„Удrette“! — вика Куртевъ и сочи на борцитѣ втория окопъ. Единъ куршумъ спира неговия полетъ, но героятъ има още сили да